

Úvod

Vyvážen ze starostí o obživu jsem zanořen v čase přítomnosti. Do minulosti se neohlížím a budoucnost? Budoucnosti se otevírám, očekávám, snažím se rozpoznat, to, co mi nabízí. Již dávno, v nezajímavé minulosti, jsem pochopil, že vše, co mne s budoucím pojí, má jen pramálo společného s mým očekáváním, s mými přáními, plány. Ba dokonce ani nestačí být otevřen – je třeba vůle rozpoznávat to, co se nabízí, a to, co člověka svádí. Jak? Sám nevím. Jak často je to, co se nabízí, na jednu stranu darem a na druhou svodem. Ale to patří k budoucímu.

Tato nezajištěnost někdy způsobuje nejistotu a nutnost se rychle rozhodnout, nebo lépe, stav, ve kterém jako by se naše vlastní rozhodování významně podílelo na budoucím. Rozhodování? Jde jen o to přitakat tam, kde jsme rozpoznali, a neptat se, zdali jsme na to či ono připraveni. A pokud jsme nerozeznali nebo se v rozeznávání mýlili? Selhali jsme?

Leccos můžeme zmeškat, minout, nerozpoznat a až pozdě uvidíme, jak často je naše jednání vedeno naivními tužbami, i skrytými, jak se nedokážeme odpoutávat od toho, co se nám jeví jako samozřejmé a co se nám vnucuje v podobě plánů a očekávání postavených na zdánlivě samozřejmých předpokladech. Ale nejen to.

Někdy dokážeme rozpoznat, co se nás hluboce týká, ale mýlit se přitom víc, než jsme schopni si představit. Proto jsem zapsal tento svůj příběh. Příběhy se zdají být ucelené, pochopitelné, mají začátek a konec. Ale to je klam a ve své novele se pokouším, aby čtenář na tento klam ani při čtení nezapomínal. Aby na něj nezapomínal až do samotného konce. Čeho?

Myslím, že se dozvíme, co bylo důležité, kdy jsme obstáli a kdy selhali, dozvíme se to až na konci. Nikoli na konci knihy, ale na konci svého života. Ale i v příběhu je možné uvidět část svého života jako celek svého druhu.